

Operace Pike: Jak bláznivý plán na bombardování Ruska téměř prohrál druhou světovou válku

Ni nationalinterest.org/blog/the-buzz/operation-pike-how-crazy-plan-bomb-russia-almost-lost-world-14402

20. listopadu 2015

Nacistické Německo bylo z velké části poraženo – i když ne výhradně – Sovětským svazem.

Ale co kdyby nacistické Německo a Sovětský svaz byly spojenci místo nepřátel? Co kdyby Amerika, Británie a jejich spojenci čelili masivní Rudé armádě podporované vojenskou zdatností a technologickou vyspělostí Luftwaffe, nacistických tanků a ponorek?

Ta apokalyptická vize nového temného středověku se málem stala. V prvních dnech druhé světové války plánovaly Británie a Francie bombardovat ruská ropná pole. Cílem bylo zabránit Hitlerovi. Výsledek by pravděpodobně pomohl Hitlerovi vyhrát válku.

Nápad to byl hloupý, ale ne iracionální. Koncem roku 1939 byly Británie a Francie přesvědčeny, že Německo a Rusko jsou již přáteli. Stalin se před válkou usilovně snažil vytvořit protinacistickou koalici, ale setkal se s takovým odporem a váháním, že nabyl přesvědčení, že kapitalisté plánují zatáhnout Německo a Rusko do vzájemně vyčerpávající války, zatímco Západ zůstává stranou.

(**Doporučeno** : [Jak mohlo Japonsko vyhrát druhou světovou válku](#)
)

Zatímco Londýn a Paříž váhaly, zda se spojit s komunisty, Berlín nic takového neváhal: 23. srpna 1939 podepsaly Německo a Rusko pakt Molotov-Ribbentrop. Rusko získalo východní Polsko a pobaltské státy, perspektivní dýchací prostor pro vybudování své vojenské síly a vyhlídku, že se Německo a západní mocnosti vyčerpají, zatímco Rusko bude nabíhat svou sílu.

Přesto byl skutečným vítězem Fuhrer. Smlouva ponechala Třetí říši volnost spolknout Polsko a západní Evropu bez obav z druhé fronty na východě. Stejně důležité bylo, že Sověti souhlasili s dodávkou životně důležitých surovin – zejména ropy – do Třetí říše, čímž udrželi německou válečnou ekonomiku v chodu a prolomili spojeneckou námořní blokádu, která se v první světové válce ukázala jako rozhodující.

(**Doporučeno** : Epické šílenství druhé světové války)

V očích spojenců se Sovětský svaz změnil z německého nepřítele v německého spojence. Proč tedy nezaútočit na Sovětský svaz a nezabít dvě mouchy jednou ranou? Možná tam byla také frustrace ze *sitzkriegu*, když spojenecké armády bezmocně seděly za Maginotovou linií, zatímco Němci obsadili Polsko a Skandinávii. Bombardování Ruska se muselo zdát jednodušší než konfrontace s německou armádou na bojišti.

Tak se zrodila operace Pike. Více než sto britských a francouzských bombardérů létajících ze spojeneckých základen v Íránu a Sýrii, stejně jako z neutrálního, ale protisovětského Turecka, nepřetržitě útočilo na sovětská ropná pole na Kavkaze v noční strategické bombardovací kampani. Bylo to víc než plané plánování. Neoznačená britská průzkumná letadla létající z iráckých letišť skutečně fotografovala ropná zařízení v Baku a Batumi v březnu 1940.

(**Doporučeno** : 5 amerických nejsmrtelnějších zbraní druhé světové války)

Spojenečtí letečtí plánovači byli přesvědčeni, že to bude mocná rána. Teď víme, že by to byl vtip. Britské noční bombardování v letech 1940-41 bylo tak nepřesné – jen hrstka bomb dopadla na míle od jejich cíle – že si jich Němci sotva všimli. Ještě v roce 1944 noční nálety tisíců bombardérů Royal Air Force podporované nejsofistikovanější radarovou a navigační technologií té doby shazovaly své půjčky na celá německá města, protože nedokázaly zničit přesné cíle.

Jak Němci dokázali, bombami poškozená zařízení mohla být obnovena pozoruhodnou rychlostí. Bombardér Lancaster z roku 1944 nesl 7 tun bomb; Blenheim z roku 1940 jen půl tuny. Jen ta nejhlubší arogance – která skutečně sužovala nadšence strategického bombardování po celou druhou světovou válku – mohla někoho přimět k tomu, aby uvěřil, že stovka primitivních bombardérů z rané války může zdevastovat sovětský ropný průmysl.

Patrick Osborn ve své knize „Operace Pike“ také poukazuje na to, že spojenecká rozvědka dospěla k závěru, že ruská ropa tvořila pouze malou část německých palivových zásob (z nichž velká část ve skutečnosti pocházela z Rumunska). „Důležitou věcí zde není přesnost zpráv britských tajných služeb, ale to, že britští a francouzští vůdci byli ochotni je přehlédnout, aby prosadili svou myšlenku útoku na SSSR, aby se dostali pod nohy Německu: princip zabíjení dvě mouchy jednou ranou' přivedeny do směšných odkazů.“

V každém případě štěstí, nebo spíše neštěstí, zachránilo svět. V květnu 1940 německé tanky prorazily Nízkými zeměmi a do Francie. O šest týdnů později se Francie vzdala. Operace Pike neměla být. Až na to, že když se Hitlerovy armády v letech 1941-42 objevily na pokraji dobytí kavkazských ropných polí, Británie stále plánovala bombardovat ropná zařízení, pokud by je Sověti nedokázali zbourat dříve, než je dobyli. Je zajímavé, že Britové se zdáli ochotni bojovat se sovětskými stíhačkami, aby dosáhli tohoto cíle.

Je ironií, jak Osborn poznamenává, že místo poškození Německa by bombardování oslabilo sovětský režim, který byl oporou koalice bojující proti nacistům. "Někdo by musel vyplnit mocenské vakuum, kdyby se zhroutila Stalinova vláda; to by byl s největší pravděpodobností Hitler."

Skutečné, co kdyby, by však přišlo v létě 1940. Pokud by operace Pike byla zahájena před kapitulací Francie, pak by britská vláda čelila vyhlídce na boj proti nacisticko-sovětské alianci bez francouzského spojence. a Spojené státy se stále stáhly za své zdi izolacionismu. Někteří britští vůdci, jako lord Halifax, upřednostňovali uzavření nějaké mírové dohody s Hitlerem. Pokud by Británie byla také ve válce se Sovětským svazem, možná by ani zarputilý Winston Churchill neměl žaludek pokračovat v boji, který by vypadal jako beznadějná válka.

Samozřejmě, i kdyby spojenecké bombardování svedlo Hitlera a Stalina dohromady, romantika by byla odsouzena k záhubě. Dva predátoři chtivě požírající jinou kořist by se nevyhnutelně obrátili proti sobě. Nicméně operace Pike mohla změnit historii světa.

Naštěstí svět nikdy neměl šanci to zjistit.

Michael Peck, častý přispěvatel do TNI, je spisovatel zabývající se obranou a historickými dějinami se sídlem v Oregonu. Jeho práce se objevily v Foreign Policy, WarIsBoring a mnoha dalších skvělých publikacích. Najdete ho na [Twitteru](#) a [Facebooku](#) .